



Datum van inontvangstneming : 28/03/2024

# Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-91/24 - 1

**Zaak C-91/24 [Aucroix]<sup>i</sup>**

**Verzoek om een prejudiciële beslissing**

**Datum van indiening:**

6 februari 2024

**Verwijzende rechter:**

Hof van Cassatie (België)

**Datum van de verwijzingsbeschikking:**

31 januari 2024

**Verzoekende partij:**

Procureur-generaal van Bergen

**Verwerende partij:**

HL

---

[OMISSIS]

**Hof van Cassatie (België)**

**Arrest**

Nr. P.24.0111.F

**DE PROCUREUR-GENERAAL BIJ HET HOF VAN BEROEP BERGEN,**  
eiser in cassatie,

tegen

[OMISSIS] [HL], [OMISSIS]  
tegen wie een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd,

<sup>i</sup> Deze zaak heeft een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van procespartijen.

verweerder in cassatie.

## **I. DE PROCEDURE BIJ HET HOF**

De hogere voorziening is gericht tegen een arrest dat op 18 januari 2024 is gewezen door het hof van beroep, Bergen, kamer van inbeschuldigingstelling.

[OMISSIS]

[OMISSIS] [procedure].

## **II. BESLISSING VAN HET HOF**

- 1 Tegen verweerder, die de Belgische nationaliteit bezit en op het grondgebied van het Koninkrijk België woont, is op 9 maart 2016 een Europees aanhoudingsbevel uitgevaardigd door de Griekse autoriteiten met het oog op de tenuitvoerlegging van een gevangenisstraf van vijf jaar.

In het bestreden arrest wordt de tenuitvoerlegging van dit Europees aanhoudingsbevel geweigerd op grond van artikel 4, lid 5, van de wet van 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel met als motivering dat de verstandelijke beperkingen van verweerder, in combinatie met de detentieomstandigheden in de uitvaardigende staat, onverenigbaar zijn met de waarborgen vervat in de artikelen 3 en 5 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het arrest geeft aan dat verweerder aan het risico zou worden blootgesteld gedetineerd te worden in een overvolle gevangenis waar hij de bij zijn medische toestand passende zorg niet zou kunnen genieten.

- 2 Het middel inzake schending van artikel 6, lid 4, van de wet van 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel, stelt dat de kamer van inbeschuldigingstelling, na de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel te hebben geweigerd wegens de omstandigheden van uitvoering van de gevangenisstraf in de uitvaardigende staat, de toepassing van de in voormeld artikel vervatte grond tot facultatieve weigering in overweging had moeten nemen. Dienaangaande voert eiser aan dat deze wettelijke bepaling ertoe strekt te voorkomen dat degene van wie de overlevering wordt geweigerd, ongestraft blijft.

Het middel stelt eveneens dat de kamer van inbeschuldigingstelling aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) de prejudiciële vraag had moeten stellen of de rechterlijke autoriteit van de uitvoerende staat, wanneer zij een grond tot verplichte weigering van de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel vaststelt wegens een gevaar van aantasting van de grondrechten van de betrokken persoon, de mogelijkheid moet onderzoeken van toepassing van de grond tot facultatieve weigering van de tenuitvoerlegging van het Europees

aanhoudingsbevel, zoals vervat in artikel 4[, lid] 6, van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel, welk artikel door voormeld artikel 6, lid 4, van de wet van 19 december 2003 in Belgisch recht is omgezet.

- 3 Op grond van artikel [1, lid] 2, van voormeld kaderbesluit verbinden de lidstaten zich ertoe om, op grond van het beginsel van wederzijdse erkenning en overeenkomstig de bepalingen van dit kaderbesluit, elk Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen.

Volgens artikel [1, lid] 3, van het kaderbesluit kan dit vereiste niet tot gevolg hebben dat de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten en de fundamentele rechtsbeginselen, zoals die zijn neergelegd in artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, wordt aangetast.

Artikel 4, lid 5, van de wet van 19 december 2003[,] die dit kaderbesluit in de Belgische rechtsorde heeft omgezet, bepaalt dat de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel wordt geweigerd ingeval ernstige redenen bestaan te denken dat daarmee afbreuk zou worden gedaan aan de grondrechten van de betrokken persoon, zoals die worden bevestigd door artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Dit is een grond die ertoe verplicht om de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel te weigeren.

- 4 Uit arrest [OMISSIS] [van 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Onafhankelijkheid van de uitvaardigende rechterlijke autoriteit) (C- 354/20 PPU en C- 412/20 PPU, EU:C:2020:1033)] blijkt dat de regeling van het Europees aanhoudingsbevel met name tot doel heeft om te vermijden dat een gezochte persoon die zich in een ander land bevindt dan dat waar hij ervan wordt verdacht een strafbaar feit te hebben gepleegd, onbestraft zou blijven.

Voorts heeft het Hof volgens de bewoordingen van het arrest [OMISSIS] [van 29 juni 2017, ██████████ (C- 579/15, EU:C:2017:503)], vastgesteld dat de bevoegde nationale rechter, met inachtneming van het gehele interne recht en onder toepassing van de daarin erkende uitleggingsmethoden, de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale voorschriften zo veel mogelijk in het licht van de bewoordingen en het doel van dit kaderbesluit dient uit te leggen. In de in die zaak aan het Hof voorgelegde situatie hield deze verplichting in dat de rechterlijke autoriteiten van de uitvoerende lidstaat, wanneer zij weigerden om een Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen dat was uitgevaardigd met het oog op de overlevering van een persoon die in de uitvaardigende lidstaat bij een onherroepelijk vonnis was veroordeeld tot een vrijheidsstraf, zelf moesten garanderen dat de aan die persoon opgelegde straf daadwerkelijk ten uitvoer zou worden gelegd.

Overeenkomstig artikel 6, lid 4, van dezelfde wet, dat, zoals vermeld, artikel 4[, lid] 6, van het kaderbesluit heeft omgezet, kan de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel met name worden geweigerd, ingeval dit bevel is

uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf, de betrokken persoon Belg is, in België woont of verblijft, en de bevoegde Belgische autoriteiten zich ertoe verbinden die straf overeenkomstig de Belgische wetgeving ten uitvoer te leggen.

- 5 Het middel werpt de vraag op of, wanneer de rechter van de staat die over de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel beslist, heeft vastgesteld dat bij overlevering van de gezochte persoon aan de uitvaardigende staat er een zodanig gevaar voor aantasting van de grondrechten van deze persoon bestaat dat hij de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel moet weigeren, artikel 4[, lid] 6, van het kaderbesluit in die zin moet worden uitgelegd dat het die rechter van de uitvoerende staat verplicht om, teneinde te voorkomen dat de gezochte persoon die in het bezit is van de nationaliteit van deze staat of daar woont, ongestraft blijft, na te gaan of het passend is te gelasten, overeenkomstig de bepaling die voormeld artikel 4[, lid] 6 in nationaal recht omzet, dat de gevangenisstraf die aan de betrokken persoon is opgelegd in de lidstaat die het Europees aanhoudingsbevel heeft uitgevaardigd, te weten de straf waarop dit bevel betrekking heeft, ten uitvoer wordt gelegd in de uitvoerende lidstaat.
- 6 Op grond van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is, wanneer een vraag over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie wordt opgeworpen in een zaak aanhangig bij een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, deze instantie gehouden zich tot het Hof te wenden.

[OMISSIS]

**OM DEZE REDENEN,**

**HET HOF**

Schorst de behandeling van de zaak totdat het Hof uitspraak heeft gedaan over de volgende prejudiciële vraag:

Wanneer de rechter van de lidstaat die over de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel beslist, heeft vastgesteld dat bij overlevering van de gezochte persoon aan de uitvaardigende lidstaat er in verband met de tenuitvoerlegging van de buitenlandse straf een zodanig gevaar voor aantasting van de grondrechten van deze persoon bestaat dat de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel moet worden geweigerd, dient artikel 4[, lid] 6, van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten dan aldus te worden uitgelegd dat het die rechter van de uitvoerende staat verplicht om, teneinde te voorkomen dat de gezochte persoon die in het bezit is van de nationaliteit van deze staat of daar woont, ongestraft blijft, na te gaan of het passend is te gelasten, overeenkomstig de bepaling die voormeld artikel 4[, lid] 6 in nationaal recht omzet, dat de gevangenisstraf die aan de betrokken

persoon is opgelegd in de lidstaat die het Europees aanhoudingsbevel heeft uitgevaardigd, te weten de straf waarop dit bevel betrekking heeft, ten uitvoer wordt gelegd in de uitvoerende lidstaat?

[OMISSIS]

[OMISSIS] [procedure]